

การพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยโดยใช้การจัดกิจกรรมกลางแจ้ง แบบร่วมมือ โรงเรียนบ้านนายผล (แม้นสุวรรณอุปถัมภ์)

Development of preschool children's social behavior through cooperative outdoor activities at Bannaipol School (Maensuwan Auppatham)

ณัฐนิชา ขาววิราช (Natnicha Khawwirach)¹ อัญชลี ไสยวรรณ (Unchalee Saiyawan)²

จินตนา สุขสำราญ (Jintana Suksumran)³

Received: July 30, 2022

Revised: August 21, 2022

Accepted: August 31, 2022

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ
1) เปรียบเทียบพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย
ก่อนและระหว่างการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือ
2) ศึกษาแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทาง
สังคมของเด็กปฐมวัยระหว่างได้รับการจัดกิจกรรม
กลางแจ้งแบบร่วมมือ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้
ได้แก่ เด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุ 4-5 ปี ซึ่งกำลัง
ศึกษาอยู่ชั้นอนุบาล 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา
2564 โรงเรียนบ้านนายผล (แม้นสุวรรณอุปถัมภ์)
จำนวน 60 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่มเจาะ จำนวน
13 คน การวิจัยนี้เป็นแบบเชิงทดลอง แผนการทดลอง
แบบอนุกรมเวลากลุ่มเดียว ระยะเวลาในการทดลอง
7 สัปดาห์ เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัด
กิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือมีค่าความสอดคล้องที่
0.67-1 และแบบสังเกตพฤติกรรมทางสังคมของเด็ก
ปฐมวัย มีค่าความเชื่อมั่นที่ .85 สถิติที่ใช้ในการ
วิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ

ผลการวิจัย พบว่า 1) พฤติกรรมทางสังคม
ของเด็กปฐมวัยระหว่างได้รับการจัดกิจกรรมกลางแจ้ง
แบบร่วมมือสูงกว่าก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) พฤติกรรมทางสังคม
ของเด็กปฐมวัย ระหว่างได้รับการจัดกิจกรรมกลางแจ้ง
แบบร่วมมือมีแนวโน้มสูงขึ้น

คำสำคัญ: พฤติกรรมทางสังคม, การจัดกิจกรรม
กลางแจ้งแบบร่วมมือ, เด็กปฐมวัย

Abstract

The purposes of this research were to:
1) compare preschool children's social behavior
before and during the implementation of
cooperative outdoor activities, and 2) study the
changing trend of preschool children's social
behavior during the implementation of cooperative
outdoor activities. The population in this research
were 60 preschool children, boys and girls, aged 4-
5 years who studied in Kindergarten year 2 in the
1st semester of the academic year 2021 at
Bannaipol school (Maensuwan Auppatham) The
researcher therefore selected a voluntary sample of
13 children. This research was an experimental
research design with one-group time-series
method. The experiment took 7 weeks. The
research instruments were cooperative outdoor

¹ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

M.Ed. Student, Phranakhon Rajabhat University

² อาจารย์ที่ปรึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

Advisor, Phranakhon Rajabhat University

³ อาจารย์ที่ปรึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

Advisor, Chandrakasem Rajabhat University

activities lesson plans with the IOC of 0.67-1 and preschool children's social behaviour observation form with the reliability of 0.85. The statistics used to analyse the data were mean, standard deviation and one-way repeated-measures ANOVA.

The research findings revealed that 1) the preschool children's social behavior during the implementation of cooperative outdoor activities was higher than before the experiment at the statistical significance level of .05 and 2) the trend of the preschool children's social behavior during the implementation of cooperative outdoor activities was higher.

Keywords: Social behavior, Cooperative Outdoor activities, Preschool children

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย เป็นการวางรากฐานการพัฒนานุคลิกภาพของเด็ก ส่งผลต่อการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี เคารพผู้อื่นบนพื้นฐานสำคัญของความเป็นประชาธิปไตย เป็นเครื่องมือหนึ่งที่ช่วยให้เด็กค้นพบวิธีการจัดการพฤติกรรมทางสังคม และทำให้เด็กตระหนักว่าตนเองก็เป็นคนสำคัญ มีความพร้อมในการปรับตัวเข้ากับผู้คนรอบตัวเพื่อที่จะเล่นกับผู้อื่นได้ และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พ.ศ. 2560 สำหรับเด็กอายุ 3-6 ปี ให้ความสำคัญและได้กำหนดมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ที่เด็กแสดงออกทางสังคมในมาตรฐานของหลักสูตร ด้านสังคม ได้แก่ มาตรฐานที่ 8 อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560, หน้า 26) ดังนั้น การพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย มีความสำคัญต่อการวางรากฐานการพัฒนานุคลิกภาพของเด็ก การปรับตัวเข้ากับผู้คนรอบตัวได้เพื่อที่จะเล่นกับผู้อื่นได้ และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขบนพื้นฐานสำคัญของสังคมที่เป็นประชาธิปไตย

การศึกษาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย ของโรงเรียนบ้านนายผล (แม้นสุวรรณอุปถัมภ์) พบว่า โรงเรียนมีนโยบายในการส่งเสริมพฤติกรรมทางสังคมให้เหมาะสม ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียนบ้านนายผล (แม้นสุวรรณอุปถัมภ์) จากการสัมภาษณ์ กรมกรมล ของกุล และอัญชลี จุลพรรค สรุปได้ว่า สาเหตุของปัญหาดังกล่าวเกิดจากเด็กขาดประสบการณ์ในการใช้ทักษะทางสังคมเนื่องจากการจัดประสบการณ์ของครู ในการจัดกิจกรรมให้เด็กได้ลงมือปฏิบัติเพื่อการทำ กิจกรรมกลุ่มยังน้อยเกินไป ส่งผลให้การพัฒนา พฤติกรรมทางสังคมไม่พัฒนาเท่าที่ควร ควรพยายามลด พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทางสังคมให้น้อยลง กรมกรมล ของกุล (สัมภาษณ์, 2563: 8 มิถุนายน) กล่าวว่าการจัด ประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยของโรงเรียนบ้าน นายผล (แม้นสุวรรณอุปถัมภ์) ควรพัฒนาด้าน พฤติกรรมสังคมทางบวกเพื่อให้เด็กสามารถอยู่ร่วมกับ ผู้อื่นได้และทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และ จากการศึกษาของผู้วิจัยเกี่ยวกับวิธีการพัฒนา พฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย

การบริหารจัดการเป็นหลักการสร้างความสัมพันธ์ ระหว่างโรงเรียนกับชุมชนจึงขึ้นอยู่กับศักยภาพของ โรงเรียน และครูในโรงเรียนเป็นส่วนหนึ่งที่เอื้ออำนวยต่อ การดำเนินงาน สร้างความสัมพันธ์กับ ชุมชน และผู้ปกครองเพื่อร่วมมือกันส่งเสริมการเรียนรู้และ พฤติกรรมทางสังคมของเด็กทั้งในและนอกโรงเรียน ดังนั้นความร่วมมือของผู้บริหาร ผู้ปกครองและครู มีความสำคัญ ต่อการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ และการพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมของเด็ก

แนวทางการพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมของเด็ก ปฐมวัยเกิดขึ้นภายใต้การจัดการเรียนรู้อย่างหลากหลาย ผ่านการเล่น ตอบสนองความต้องการ ความสนใจ ความแตกต่างระหว่างบุคคลและบริบทของสังคมที่เด็กอาศัย อยู่ การจัดการเรียนรู้เป็นแบบเด็กได้ลงมือกระทำ/การ ปฏิบัติผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 และการเคลื่อนไหว เปิดโอกาสให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กอื่น กับผู้ใหญ่ ส่งเสริมพฤติกรรมที่ดี และมีทักษะชีวิต ภายใต้ บรรยากาศที่อบอุ่นมีความสุข และเรียนรู้และทำกิจกรรม แบบร่วมมือในลักษณะต่างๆ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560, หน้า 59-60) ผู้วิจัยศึกษาแนวทางการพัฒนา พฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยมีหลายวิธี

ได้แก่ การจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือ การจัดกิจกรรมเล่นิทานอีสปประกอบการใช้สถานการณ์จำลอง การจัดประสบการณ์แบบโครงการที่มีต่อพัฒนาการของพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย ดังนั้นผู้วิจัยสนใจนำวิธีการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือมาใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยในการวิจัยครั้งนี้

การจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือเป็นกิจกรรมที่เด็กได้ออกกำลังกายและเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายอย่างอิสระนอกห้องเรียน ได้เล่นร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก กลุ่มใหญ่ และเปิดโอกาสให้เด็กได้เล่นร่วมกันแบบร่วมมือ เกิดทักษะการเรียนรู้ร่วมกัน กระบวนการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือประกอบด้วย ขั้นตอน 1) กระตุ้นจิตใจที่เด็กและครูอบอุ่นร่างกายด้วยการวิ่ง การกระโดด และผ่นคลายร่างกาย ขั้นตอน 2) การวางแผนบทบาทหน้าที่ซึ่งครูอธิบายการใช้อุปกรณ์และวิธีการเล่นเกม และสร้างสถานการณ์ให้เกิดความขัดแย้งโดยใช้เกมร่วมกัน สนทนาวางแผนบทบาทหน้าที่และข้อตกลงในการเล่น ขั้นตอน 3) การร่วมปฏิบัติกิจกรรม และขั้นตอน 4) การสะท้อนความคิดเห็นร่วมกัน ซึ่งเด็กและครูสะท้อนความคิดเห็นร่วมกันโดยครูตั้งคำถาม เช่น เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร และคิดว่าได้ประโยชน์อะไรจากการเล่นเกมนี้บ้าง ซึ่ง สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2559, หน้า 82) ได้กล่าวไว้ว่า การสร้างความสัมพันธ์กับผู้ใหญ่และเพื่อนร่วมวัยในระยะแรกของวัยอนุบาล เด็กมักจะชอบเล่นคนเดียว แต่เมื่อโตขึ้นจะมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนมากขึ้นจะมีการร่วมมือเป็นมิตร และมีความเข้าใจในความรู้สึกของเพื่อนเพิ่มขึ้น จากการสังเกตเด็กเวลาเล่น พบว่าเด็กอายุ 4 ขวบ จะใช้แรงเสริมในการปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกัน โดยการนั่งฟัง การยอมรับเพื่อน โดยการแสดงความรัก และคำชมเชย พัฒนาการสังคมของเด็กมีผลมาจากการเลี้ยงดูเพื่อสนับสนุนและให้แรงเสริมพฤติกรรมเด็กด้วยความรักและความอบอุ่น ทำให้เด็กกล้าที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ใหญ่และเพื่อนร่วมวัย และผู้วิจัยได้ศึกษากิจกรรมการเรียนการสอนอื่น ๆ เช่น การจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือเพื่อการพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย เพราะเด็กได้ลงมือกระทำ / การปฏิบัติผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 และการเคลื่อนไหว เปิดโอกาสให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กอื่น

จากความสำคัญและปัญหาตามที่กล่าวมาผู้วิจัยจึงสนใจและตระหนักถึงความสำคัญในการพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยโดยใช้การจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือ เพื่อเป็นประโยชน์และนำไปพัฒนาเด็กให้มีพฤติกรรมทางสังคมโดยการเล่นและทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยก่อนและระหว่างการใช้การจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือ
2. เพื่อศึกษาแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยระหว่างการใช้การจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุ 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนบ้านนายผล (แม่สุวรรณอุปถัมภ์) จำนวนทั้งหมด 60 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างเด็กปฐมวัยโดยวิธีการสุ่มเจาะ จำนวน 13 คน

ข้อจำกัดการวิจัย ด้วยมีสถานการณ์โรคระบาดโควิด – วิธีการทำงานเปลี่ยนเป็นยุค New Normal นักเรียนอนุบาลไม่สามารถเดินทางมาโรงเรียนได้ การจัดประสบการณ์เป็นแบบออนไลน์ ผู้วิจัยจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่มเจาะ จำนวน 13 คน เป็นเด็กที่ผู้ปกครองมีสื่ออุปกรณ์พร้อมในการเรียนออนไลน์

วิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือ
2. แบบสังเกตพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย

แบบแผนการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยเชิงทดลองโดยใช้แผนการทดลองแบบอนุกรมเวลากลุ่มเดียว (One - Group Time - Series Design) ดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างโดยใช้การสังเกตพฤติกรรมทางสังคม ระหว่างการทดลอง ดังตาราง 1 ต่อไปนี้

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

ก่อนทดลอง	ระหว่างการทดลอง
O ₀	X ₁ , O ₁ , X ₂ , O ₂ , X ₃ , O ₃ , X ₄ , O ₄ , ..., X ₇ , O ₇

เมื่อ O₀ แทน พฤติกรรมทางสังคม ของเด็กปฐมวัยก่อนการทดลอง

X₁, X₂, X₃, ..., X₇ แทน การจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือ 7 สัปดาห์

O₁, O₂, O₃, ..., O₇ แทน การสังเกตพฤติกรรมทางสังคม ของเด็กปฐมวัย ระหว่างการทดลองหลาย ๆ ครั้ง คือเป็นระยะเวลา 7 ครั้ง

การดำเนินการตามแบบแผนการทดลอง

1. การดำเนินการทดลองครั้งนี้ดำเนินการกับกลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กปฐมวัย ชาย-หญิง อายุ 4-5 ปี จำนวน 13 คน เป็นเวลา 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน ในวันจันทร์ วันอังคาร วันพุธ วันละ 40 นาที เวลา 10.00-10.30 น. โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการทดลองดังนี้

2. ผู้วิจัยเตรียมทำการวิจัย โดยประสานกับผู้ปกครอง แจ้งวัตถุประสงค์การวิจัย สรรวจความพร้อมของผู้ปกครอง จากนั้นผู้ปกครองแจ้งความสมัครใจนำลูกเข้าร่วมการทดลอง

3. ผู้วิจัยให้ความรู้แก่ผู้ปกครองเกี่ยวกับวิธีการเข้าร่วมกิจกรรมโดยใช้เทคโนโลยี การเตรียมสื่ออุปกรณ์ที่บ้านที่สอดคล้องกับแผนการจัดกิจกรรมของผู้วิจัย ในการดูแลเด็กระหว่างทำกิจกรรม การเข้าร่วมกิจกรรมกับลูกและการจัดหาเด็กเพื่อร่วมทำกิจกรรม และช่วยบันทึกพฤติกรรมของเด็กด้วยวิดีโอ และส่งข้อมูลกลับมาให้ผู้วิจัย

4. ผู้วิจัยส่งแผนการจัดกิจกรรมไปให้ผู้ปกครอง และประสานกับผู้ปกครองเพื่อเตรียมสื่ออุปกรณ์ให้พร้อมก่อนดำเนินการจัดกิจกรรมทุกครั้ง

5. เก็บรวบรวมข้อมูลการสังเกตพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยก่อนใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยบันทึกวิดีโอแล้วเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง

6. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแผนการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือเป็นเวลา 7 สัปดาห์และเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสังเกตโดยใช้เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น บันทึกข้อมูลโดยใช้การบันทึกภาพ

เคลื่อนไหว (วิดีโอ) จนสิ้นสุดการทดลอง บันทึกการสังเกตโดยผู้วิจัย

7. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตนเองให้กับกลุ่มตัวอย่างโดยใช้การจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือจำนวน 21 เกม ใช้ระยะเวลา 7 สัปดาห์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างมีรายละเอียดดังนี้

1. จัดเก็บข้อมูล (Baseline data) ก่อนการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการบันทึกแบบสังเกตพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยบันทึกข้อมูลโดยใช้เทคโนโลยีทางการศึกษาด้วยวิดีโอของผู้วิจัยและผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่าง การบันทึกพฤติกรรมโดยการใส่ตัวเลขลงในแบบสังเกต ตามการแสดงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมทางสังคม เมื่อบันทึกการสังเกตครบ 3 ครั้ง คือ วันจันทร์ อังคาร พุธ วันละ 40 นาที เกณฑ์การประเมินเป็นระดับคะแนน ตามคู่มือการประเมินดังนี้

3 คะแนน หมายถึง ดี: เด็กแสดงพฤติกรรมทางสังคมได้เอง

2 คะแนน หมายถึง พอใช้: เด็กแสดงพฤติกรรมทางสังคมเมื่อมีผู้ชี้แนะ

1 คะแนน หมายถึง ควรส่งเสริม: เด็กไม่แสดงพฤติกรรมทางสังคม

2. ดำเนินการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือเป็นเวลา 7 สัปดาห์ๆละ 3 วัน วันละ 40 นาที

3. เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 13 คน โดยสังเกตพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยระหว่างได้รับการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือเป็นกลุ่ม เป็นเวลา 7 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน วันละ 40 นาที ผู้วิจัยทำการสังเกตพฤติกรรมเด็กเป็นรายบุคคลตลอดช่วงเวลากการทดลองด้วยตนเองและบันทึกพฤติกรรมด้านพฤติกรรมทางสังคม ถ้าเกิดพฤติกรรมด้านพฤติกรรมทางสังคมให้ใส่ตัวเลข 3 , 2,

1 ในช่วงเดิมตามจำนวนครั้งที่เกิดพฤติกรรม เมื่อบันทึกการสังเกตครบ 3 ครั้ง คือ วันจันทร์ อังคาร พุธ วันละ 40 นาที นำคะแนนความถี่ของพฤติกรรมที่ปรากฏมาประเมินตามเกณฑ์ที่กำหนดตามคู่มือการประเมิน

4. เมื่อสิ้นสุดในแต่ละสัปดาห์ที่ 1 ถึง 7 วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ เปรียบเทียบกับข้อมูลพื้นฐานทุกด้าน และระหว่างการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือ

5. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมก่อน และระหว่าง การจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือ วิเคราะห์ผลต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการสังเกตพฤติกรรมทั้ง 7 ครั้ง ด้วยวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐานของพฤติกรรมทางสังคมเด็กปฐมวัย ก่อนและระหว่างทำการทดลองในแต่ละสัปดาห์ โดยนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมทางสังคม โดยใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวเมื่อมีการวัดซ้ำ (One-Way Repeated - measure ANOVA)

ผลการวิจัย

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบการวัดซ้ำของพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย ก่อนและระหว่างได้รับการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีรายละเอียดปรากฏในตาราง 2 และตาราง 3 ดังนี้

ตาราง 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย ก่อนและระหว่างได้รับการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือ

พฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย	ก่อนจัดกิจกรรม	ระยะเวลา (สัปดาห์)						
		1	2	3	4	5	6	7
z	8.76	15.32	16.13	17.26	19.02	19.56	21.31	23.48
S.D.	2.04	2.67	2.27	1.65	1.06	0.78	1.50	1.06

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 2 ปรากฏว่า ก่อนการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางสังคมเท่ากับ 8.76 และระหว่างการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือ แต่ละสัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1 – สัปดาห์ที่ 7) มีคะแนนเฉลี่ยเป็น 15.32 , 16.13 , 17.26 , 19.02 , 19.56 , 21.31 และ 23.48 คะแนน ตามลำดับ แสดงว่า ระหว่างการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือมีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือ

ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบการวัดซ้ำของคะแนนพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย โดยใช้การจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือ

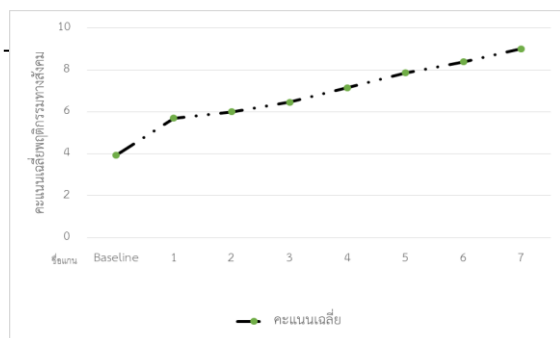
แหล่ง	SS	df	MS	F
ระหว่างเงื่อนไข	32251.658	1	32251.658	7021.467 *
ความคลาดเคลื่อน	55.120	12		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำตามตาราง 3 ปรากฏว่า พฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย ก่อนและระหว่างได้รับการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย มีค่าแตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่ และระหว่างได้รับการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือมีพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยสูงกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือ

ตอนที่ 2 การแสดงเส้นภาพแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือ เพื่อให้เห็นแนวโน้มของพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย

จึงนำค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยมาเขียนเป็นเส้นกราฟ ผลปรากฏดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กราฟเส้นแสดงแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยก่อนและระหว่างการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือในภาพรวม

หมายเหตุ Baseline หมายถึง ข้อมูลพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยก่อนทดลอง

จากภาพประกอบ 1 พบว่า ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยมีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงระหว่างการทดลองสูงขึ้นตลอดระยะเวลา 7 ครั้ง จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยโดยใช้การจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือ จากผลการสังเกต 7 ครั้ง

อภิปรายผล

1) ด้านการเปรียบเทียบพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยก่อนและระหว่างการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือ ผลการวิจัย พบว่า พฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยระหว่างได้รับการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 สอดคล้องตามสมมติฐานที่ตั้งไว้เนื่องจากการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือเป็นกิจกรรมที่เด็กได้ออกกำลังกายและเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายอย่างอิสระนอกห้องเรียน ได้เล่นร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก กลุ่มใหญ่ และเปิดโอกาสให้เด็กได้เล่นแบบร่วมมือกับเด็กหรือเพื่อนต่างวัย สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 กล่าวว่า เด็กอายุ 4-5 ปี สามารถเล่นและทำกิจกรรมกับเด็กและเพื่อนต่างวัยได้ สามารถมีส่วนร่วมในการสร้างข้อตกลงและปฏิบัติตามข้อตกลงได้ สามารถ

เป็นผู้นำผู้ตามได้ และสามารถแสดงการประนีประนอมแก้ปัญหาโดยปราศจากความรุนแรงได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, หน้า 61)

การจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือเป็นเกมที่เหมาะสมกับวัยของเด็กปฐมวัยอายุ 4-5 ปี ซึ่งเป็นวัยที่มีพัฒนาการการเล่นเป็นกลุ่ม การเล่นกับผู้อื่นส่งผลให้เกิดพฤติกรรมทางสังคมมีความถี่สูงขึ้นเรื่อย ๆ กระบวนการจัดกิจกรรมมี 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 กระตุ้นกายใจที่เด็กและครูอบอุ่นร่างกายด้วยการวิ่ง การกระโดด และผ่อนคลายร่างกาย ขั้นตอนที่ 2 การวางแผนบทบาทหน้าที่ ซึ่งครูอธิบายการใช้อุปกรณ์ และวิธีการเล่นเกม และสร้างสถานการณ์ให้เกิดความขัดแย้งโดยใช้เกมร่วมกันสนทนา วางแผนบทบาทหน้าที่และข้อตกลงในการเล่น ขั้นตอนที่ 3 การร่วมปฏิบัติกิจกรรม และขั้นตอนที่ 4 การสะท้อนความคิดเห็นร่วมกัน ซึ่งเด็กและครูสะท้อนความคิดเห็นร่วมกันโดยครูตั้งคำถาม เช่น เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร และคิดว่าได้ประโยชน์อะไรจากการเล่นเกมนี้บ้าง การจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือตั้งแต่ขั้นตอนที่ 3 ถึงขั้นตอนที่ 4 สามารถช่วยส่งเสริมพฤติกรรมทางสังคมให้เด็กได้เล่นและทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่ม ทำให้เด็กเกิดการช่วยเหลือ แบ่งปัน ผู้นำผู้ตาม การยอมรับฟัง และแสดงความคิดเห็นของเพื่อนต่างวัยได้ สอดคล้องกับแนวคิดของสลาวิน จอห์นสัน และ จอห์นสัน (Slavin, Johnson & Johnson อ้างถึงใน ทิศนา ขัมมณี 2562, หน้า 99-104) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ การเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อยโดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันประมาณ 3-6 คน ช่วยกันเรียนรู้เพื่อไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม การจัดกิจกรรมแบบร่วมมือส่งผลต่อความสัมพันธ์และปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และเกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียนซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ธนากร เทียมทัน (2557, หน้า 50) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาพฤติกรรมความร่วมมือของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมกลางแจ้งโดยใช้วัสดุท้องถิ่น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมกลางแจ้ง โดยใช้วัสดุท้องถิ่นระหว่างการทดลอง มีพฤติกรรมความร่วมมือสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพฤติกรรมความร่วมมือของเด็กปฐมวัยระหว่างได้รับการจัดกิจกรรมกลางแจ้ง โดยใช้วัสดุท้องถิ่นมีแนวโน้มการเปลี่ยนแปลง

สูงขึ้น ในทำนองเดียวกัน สุมาลี บัวหลวง (2557, หน้า 104) ได้ศึกษาค้นคว้า พบว่า การใช้เกมการเล่น กลางแจ้งส่งผลต่อการพัฒนาพฤติกรรมร่วมมือของเด็กปฐมวัย และพบว่าคะแนนพฤติกรรมร่วมมือโดยเฉลี่ยรวมมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่เพิ่มขึ้นตลอดช่วงระยะเวลา 8 สัปดาห์ เด็กปฐมวัยสามารถการปฏิบัติตามกฎ กติกา และข้อตกลง การเล่นและทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น และการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายได้ โดยมีความถี่ของพฤติกรรมเพิ่มขึ้น

2) ด้านการศึกษาแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยในการวิจัยครั้งนี้ พบว่า พฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยระหว่างได้รับการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือสูงขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจาก กิจกรรมย่อยๆของแต่ละขั้นตอนการสอนทำให้เด็กเกิดปฏิสัมพันธ์กับเด็ก หรือเพื่อนต่างวัยที่เล่นด้วยกันหลายๆครั้งสอดคล้องกับของความคิดเห็นของ ญัฐพร สุดดี (2562, หน้า 20) ได้กล่าวว่า ความสำคัญของพฤติกรรมทางสังคม ความสามารถในการสร้างสัมพันธ์ภาพกับผู้อื่นและมีทักษะในการปรับตัวในสังคม สามารถทำหน้าที่ตามบทบาทของตนร่วมกับผู้อื่น มีความรับผิดชอบ มีความเป็นตัวของตัวเอง และรู้จักกาลเทศะ ซึ่งพฤติกรรมทางสังคมในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง การกระทำระหว่างบุคคล จะแสดงออกมาในลักษณะโต้ตอบหรือการกระทำเป็นพฤติกรรมที่แสดงของบุคคลหนึ่งสามารถส่งผลต่อความคิด ความรู้สึกให้เกิดปฏิสัมพันธ์กันทั้งโดยทางตรงและทางอ้อมให้เกิดขึ้นเป็นพฤติกรรมทางสังคม ประกอบด้วย เล่นและทำกิจกรรมร่วมกับเด็กที่เพื่อนต่างวัย เล่นหรือทำงานร่วมกับเพื่อนเป็นกลุ่ม และการประนีประนอมแก้ไขปัญหโดยยอมกัน และกันเมื่อมีการขัดแย้งซึ่ง ไวก็อตสกี (Vygotsky, pp.1896-1934, อ้างถึงใน สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล, 2561, หน้า 99) เสนอแนวคิดทางสังคมวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการพัฒนาการทางความคิดของเด็กพัฒนาผ่านการสนทนา บทสนทนา (dialogues) เป็นปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างเด็กกับผู้ที่มีทักษะความสามารถเหนือกว่า เด็ก มีการเรียนรู้ผ่านการสอน การแนะแนว ให้คำแนะนำจากผู้ที่มีทักษะสูงกว่า เช่น พ่อ แม่ ครู และพี่ที่โตกว่า และกระทรวงศึกษาธิการ (2560, หน้า 26) อธิบายว่า การพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยมีความสำคัญต่อการวางรากฐานการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็ก มีความ

พร้อมในการปรับตัวเข้ากับผู้คนรอบตัวได้เพื่อที่จะเล่นกับผู้อื่นได้ เพื่อให้เด็กสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข บนพื้นฐานสำคัญของสังคมที่เป็นประชาธิปไตย และนารีรัตน์ จันทวฤทธิ์ (2561, หน้า 38) ได้กล่าวไว้ว่า ความสำคัญของพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยสรุปว่าในการดำรงอยู่ของมนุษย์ในสังคมจะถ้ามีสมาชิกที่เป็นผู้มีพัฒนาการทางสังคมที่ดี ในทำนองเดียวกัน สุปราณี แก้วชุมเหล็ก (2559, หน้า 88-89) ได้ศึกษาวิจัย พบว่า การละเล่นพื้นบ้านที่เป็นการเล่น กลางแจ้งส่งผลต่อทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัย ที่หมายถึง การสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างราบรื่นและการปฏิบัติตนในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข นอกจากนี้ มีการศึกษาวิจัยพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยด้วยการจัดกิจกรรมแบบอื่นๆ อาทิ ญัฐทิยาภรณ์ ภาระเกตุ (2563, หน้า 44-54) ได้ทำการศึกษาวิจัยพบว่าการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ส่งผลต่อการพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยด้าน การช่วยเหลือ การแบ่งปัน การร่วมมือ และการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนในกลุ่ม เช่นเดียวกับ ศุภพล คำชื่น และนันทิชา หาสนური (2563, หน้า 102-115) กล่าวว่า การพัฒนาด้าน บุคลิกภาพ กิจกรรมการควบคุม การติดตามและการประเมินผลการทำงานอยู่เสมอ การทำงานเป็นทีมก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญในการสร้างประสิทธิภาพของการทำงาน เพราะการร่วมมือร่วมใจกันถือเป็นการรวมพลังการทำงาน มีเป้าหมายร่วมกัน ซึ่งก่อให้เกิดผลงานที่ดี

การสื่อสารให้เกิดความเข้าใจด้วยกลายณมิตร ในการจัดกิจกรรมสำหรับเด็กปฐมวัยครูผู้สอนควรมีความสามารถในการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมเด็ก สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ส่งเสริมพฤติกรรมทางสังคม จัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัยและความต้องการของเด็กปฐมวัย

การจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือส่งผลต่อพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยปรากฏขึ้นระหว่างขั้นตอนการจัดกิจกรรม พบว่า ขั้นที่ 1 กระตุ้นกายใจ เด็ก และครู อบอุ่นร่างกายด้วยการสลับมี 5 ครั้ง ทำท่าทาง หมุนไหล่ไปด้านหลัง 10 ครั้ง ในสัปดาห์ที่ 7 พฤติกรรม ด้านเล่นและทำกิจกรรมร่วมกับเด็กที่เพื่อนต่างวัย ด้าน เล่น หรือ ทำงาน ร่วมกับ เพื่อน เป็น กลุ่ม ด้าน ประนีประนอมแก้ไขปัญหโดยยอมกันและกัน

เมื่อมีการขัดแย้ง จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมทางสังคมของเด็กแต่ละด้านมีการพัฒนาที่ดีขึ้นมาก เด็กสามารถที่จะแบ่งปันอุปกรณ์ สิ่งของให้กับเพื่อนและมีการช่วยเหลือเพื่อนเมื่อเพื่อนไม่เข้าใจในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้ดี ชั้นที่ 2 วางแผนบทบาทหน้าที่ ครูอธิบายการใช้ อุปกรณ์และวิธีการเล่นเกม ครูสร้างสถานการณ์ให้เกิดความขัดแย้งโดยใช้เกม ครูให้เด็กอาสาสมัครออกมา สาธิตวิธีการเล่นเกม เด็กทุกคนมีพฤติกรรมด้านเล่นและทำกิจกรรมร่วมกับเด็กที่เพื่อนต่างวัย การแบ่งปัน การช่วยเหลือ การยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนต่างวัย ด้านการเล่นหรือทำงานร่วมกับเพื่อนเป็นกลุ่ม การเป็นผู้นำผู้ตาม ด้านประนีประนอมแก้ไขปัญหโดยยอมกัน และกันเมื่อมีการขัดแย้ง ในสัปดาห์นี้เด็กมีพฤติกรรมทางสังคมที่แสดงออกได้ดีมาก เช่น “น้องชนในช่วงแบ่งกลุ่ม น้องแบ่งปันอุปกรณ์และช่วยเหลือเพื่อนขณะทำกิจกรรม เพื่อนทำอุปกรณ์หล่นน้องชนไม่โมโหโวยวาย” พฤติกรรมทางสังคมของเด็กพัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่องได้ดีทุกคน ชั้นที่ 3 ร่วมปฏิบัติกิจกรรม ครูแจกอุปกรณ์ เด็กรับอุปกรณ์ จากนั้นครูให้สัญญาณนกหวีดในการปฏิบัติกิจกรรมเด็กแต่ละกลุ่มร่วมกันเล่นเกม ในชั้นนี้เด็กทำกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือ ร่วมกันได้ดีมาก เด็กทุกคนเกิดพฤติกรรมด้านการเล่นและทำกิจกรรมร่วมกับเด็กที่เพื่อนต่างวัย แสดงการยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนต่างวัย แสดงการช่วยเหลือเพื่อนต่างวัย แสดงการแบ่งปันเพื่อนต่างวัย ด้านเล่นหรือทำงานร่วมกับเพื่อนเป็นกลุ่ม แสดงความเป็นผู้นำผู้ตามของเพื่อนในกลุ่มได้ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกับเพื่อนได้ ด้านประนีประนอมแก้ไขปัญหโดยยอมกันและกันเมื่อมีการขัดแย้ง ยอมผ่อนผันให้คู่ขัดแย้ง ยอมกันและกันเมื่อมีการขัดแย้ง หลีกเลี่ยงเมื่อกำลังจะมีการขัดแย้ง เช่น น้องชนมีอายุน้อยกว่าน้องดา น้องชนจะแบ่งปันอุปกรณ์ จะคอยช่วยเหลือน้องดาขณะเล่นและทำกิจกรรมเสมอ และน้องชนจะนำเพื่อนในกลุ่มทำกิจกรรมก่อนทุกครั้งและสามารถตามเพื่อนในกลุ่มได้ เพื่อนวิ่งชนโดยไม่ตั้งใจ น้องชนจะไม่โวยวายและไม่โหยงคงเล่นและทำกิจกรรมกับเพื่อนต่อจนจบกิจกรรม แสดงให้เห็นว่าในสัปดาห์ที่ 7 นี้เด็กทุกคนมีพฤติกรรมทางด้านสังคมที่เพิ่มขึ้นจากเดิม ได้ดีมาก กิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือจึงส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมทางสังคมในทางที่ดีเด็กสามารถร่วมทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ๆ ได้อย่างมีความสุข ชั้นที่ 4

สะท้อนความคิดเห็นร่วมกัน เด็กและครูสะท้อนความคิดเห็นร่วมกัน โดยครูตั้งคำถามในชั้นนี้ เด็กทุกคนทุกกลุ่มในขณะที่ทำกิจกรรมจะเห็นได้ เด็กมีการพูดคุย แสดงการยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนต่างวัย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกับเพื่อน เช่น น้องชนในขณะที่เพื่อนแสดงความคิดเห็นน้องชนตั้งใจฟัง สามารถพูดแสดงความคิดเห็นร่วมกับเพื่อนในกลุ่มได้ดีมาก แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมที่เกิดกับเด็กด้านการเล่นและทำกิจกรรมร่วมกับเด็กที่เพื่อนต่างวัย ด้านการเล่นหรือทำงานร่วมกับเพื่อนเป็นกลุ่มมีการพัฒนาที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ผู้วิจัยสังเกตได้ว่า ระยะเวลา 7 สัปดาห์ เด็กมีพฤติกรรมทางสังคมที่สูงขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปปรับใช้ให้เป็นประโยชน์

1.1 ครูผู้สอนสามารถนำผลการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือไปปรับใช้เพื่อพัฒนาพฤติกรรมทางด้านสังคมของเด็กปฐมวัยต่อไป

1.2 บุคลากรที่เกี่ยวข้องสามารถปรับเปลี่ยนสื่ออุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือ นำมาสร้างกิจกรรมเพื่อให้เด็กได้เกิดการเรียนรู้ที่หลากหลายและได้รับการพัฒนาทางด้านพฤติกรรมอีกด้วย

1.3 ครูสามารถนำผลการจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือไปปรับใช้กับวิธีการสอนในแบบของตนเองเพื่อพัฒนาเด็กให้มีพฤติกรรมทางด้านสังคมให้ดียิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือ ส่งผลต่อพฤติกรรมทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัย

2.2 การจัดกิจกรรมกลางแจ้งแบบร่วมมือ ส่งผลต่อพฤติกรรมทางปฏิสัมพันธ์ของเด็กปฐมวัย

2.3 การพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบจากทัศน์เป็นฐาน

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช พ.ศ.2560*. ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

- ณัฐทิยาภรณ์ การะเกตุ. (2563, มีนาคม - เมษายน).
วารสาร *Journal of modern learning development*.
5 (2) 2563.
- ณัฐพร สุตดี. (2562). ทักษะและเทคนิคการจัดกิจกรรม
การเคลื่อนไหวสำหรับเด็กเล็ก. สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (2562). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้
เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มี
ประสิทธิภาพ. (พิมพ์ครั้งที่ 23). สำนักพิมพ์
แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชนากร เทียมทัน. (2557). การพัฒนาพฤติกรรมความ
ร่วมมือของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรม
กลางแจ้ง โดยใช้วัสดุท้องถิ่น โรงเรียนสาธิต
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์. [วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยราชภัฏ
พระนคร.
- นารินทร์ จันทฤทธิ์. (2561). ผลของพัฒนาการทาง
สังคมของเด็กปฐมวัย โดยใช้การจัดกิจกรรม
ทัศนศึกษาตามหลักสังคหวัตถุ 4 โรงเรียน
อนุบาลบงกชเพชรบุรี จังหวัดกาฬสินธุ์.
[วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต].
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- ศุภพล คำชื่น และ นันทิชา หาสนธิ. (2563,
กรกฎาคม - ธันวาคม). การทำงานเป็นทีมของ
บุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ มหาวิทยาลัย
ราชภัฏสวนสุนันทา. วารสารวิชาการ
มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ. 9(2), 102-115.
- สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. (2561). จิตวิทยาทั่วไป.
กรุงเทพฯ: พรินท์ คอร์เนอร์.
- สุปราณี แก้วขุมเหล็ก. (2559). การพัฒนาการจัด
ประสบการณ์ส่งเสริมความสามารถในการ
แก้ปัญหาและทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัย
โดยใช้การเล่น. [วิทยานิพนธ์ปริญญา
โทบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยราชภัฏ
มหาสารคาม.
- สุมาลี บัวหลวง. (2557). ผลของการใช้เกมการเล่น
กลางแจ้งที่มีต่อพฤติกรรมร่วมมือของเด็ก
ปฐมวัย. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต].
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2559). จิตวิทยาการศึกษา.
(พิมพ์ครั้งที่ 12). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.